Hjorth/Rosenfeldt

Mannen som ikke var en morder

Oversatt av Håvard Syvertsen

Mannen var ikke noen morder.

Han holdt fast ved det mens han slepte den døde gutten nedover skrenten: Jeg er ikke noen morder.

Mordere er kriminelle. Mordere er onde. Sjelen deres er slukt av mørket, og av forkjellige grunner har de omfavnet det svarte og ønsket det velkommen, vendt ryggen til lyset. Han var ikke ond.

Tvert imot.

Hadde han ikke i det siste demonstrert det absolutt motsatte? Hadde han ikke så å si helt satt sine egne følelser til side, sin egen vilje, nesten gjort vold på seg selv til fordel for andre? Vendt det andre kinnet til, det var det han hadde gjort. Var ikke det at han var her, i denne sumpaktige forsenkningen langt ute i ingenting med den døde gutten, enda et bevis på at han ville gjøre det som var riktig. *Måtte* gjøre det som var riktig. At han aldri mer ville svikte.

Mannen stoppet og pustet. På tross av sin unge alder var gutten tung. Veltrent. Mange timer i helsestudioet. Men det var ikke langt igjen. Han tok et godt tak rundt buksebeina som en gang hadde vært hvite, men som nå virket nærmest svarte i mørket. Gutten hadde blødd så mye.

Ja, det var galt å drepe. Det femte bud. Du skal ikke slå i hjel. Men det fantes unntak. I Bibelen ble det oppfordret til å drepe rettferdig på mange steder. Det var noen som fortjente det. Galt kunne være rett. Det fantes ingenting som var absolutt.

Og når hensikten ikke var egoistisk. Hvis tapet av ett menneskeliv kunne redde andre. Gi dem en sjanse. Gi dem et liv. Da kunne vel handlingen umulig være ond? Hvis hensikten var god.

Mannen stoppet der vannet hadde samlet seg under en mørk overflate. Vanligvis var tjernet noen meter dypt, men alt regnet i det siste hadde mettet jorda, og nå bredte det seg utover som en liten innsjø i den krattbevokste senkningen.

Mannen bøyde seg framover og tok tak i skuldrene på guttens T-skjorte. Med stor anstrengelse fikk han reist den livløse kroppen halvveis opp. Et øyeblikk så han gutten rett inn i øynene. Hva hadde vært den siste tanken hans? Hadde han i det hele tatt rukket å ha en? Hadde han skjønt at han skulle dø? Lurte han på hvorfor? Tenkte han på alt det han ikke hadde rukket i det korte livet sitt, eller på det han faktisk hadde fått gjort?

Det spilte ingen rolle.

Hvorfor plaget han seg på denne måten, mer enn nødvendig?

Han hadde jo ikke noe valg.

Han kunne ikke svikte.

Ikke en gang til.

Likevel var han i tvil. Men nei, de ville ikke forstå det. Ikke tilgi. Ikke, slik som ham, vende det andre kinnet til.

Han dyttet gutten bakover, og kroppen falt ned i vannet med et høyt plask. Mannen skvatt til, uforberedt på lyden i den mørke stillheten.

Guttens kropp sank ned i vannet og ble borte.

Mannen som ikke var en morder gikk tilbake til bilen som sto parkert på den lille skogsbilveien, og dro hjemover.

- Västeråspolitiet, det er Klara Lidman.

- Jeg vil melde sønnen min savnet.

Kvinnen hørtes nærmest litt unnskyldende ut, som om hun ikke følte seg sikker på å ha ringt til riktig sted, eller som om hun ikke var helt sikker på at hun ville bli trodd. Klara Lidman dro til seg en notatblokk på tross av at samtalen ble tatt opp på bånd.

- Kan jeg få navnet ditt.

- Lena. Lena Eriksson. Sønnen min heter Roger. Roger Eriksson.

- Hvor gammel er han?

- Seksten. Jeg har ikke sett ham siden i går ettermiddag.

Klara noterte ned alderen og innså at hun kom til å sende denne saken videre så det ble tatt tak i den med det samme. Det vil si, om han nå virkelig var forsvunnet.

- Når i går ettermiddag?

- Han stakk ved femtiden.

Det var tjueto timer siden. Ved en forsvinning var det tjueto viktige timer.

- Vet du hvor han skulle da?

- Ja, til Lisa.

- Hvem er Lisa?

- Kjæresten hans. Jeg ringte henne i dag, men hun sa at han hadde gått derfra ved titiden i går kveld, sa hun.

Klara strøk over de to totallene på papiret og skrev sytten i stedet.

- Hvor gikk han da?

- Det visste hun ikke. Hun trodde han skulle hjem. Men han har ikke vært hjemme. Ikke i hele natt. Og nå har nesten hele dagen gått.

Og du ringer først nå, tenkte Klara. Kvinnen i den andre enden virket ikke særlig urolig, slo det henne. Heller neddempet. Oppgitt.

- Lisa, hva heter hun for noe mer?

- Hansson.

Klara noterte navnet.

- Har Roger mobiltelefon? Har du prøvd å ringe ham?

- Ja, men det jeg får ikke svar.

- Og du kan ikke tenke deg hvor han kan ha blitt av? Han kan ikke ha overnattet hos noen venner eller noe sånt?

- Nei, da ville han ha ringt.

Kvinnen tok en kort pause, og Klara antok at stemmen sviktet henne, men da hun hørte det sugende åndedrettet i den andre enden, skjønte hun at kvinnen hadde tatt et dypt trekk av en sigarett. Hun blåste røyken ut.

- Han er bare borte.